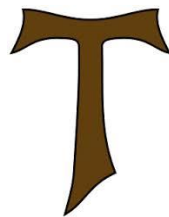

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE NTRA. SENYORA DE MONTSERRAT

Any 29 Juny de 2024 núm. 277

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

BENEÏDES SIGUIN LES MANS.

Pujo a l'autobús V11. Baixo a la Plaça Universitat per anar a la comunitat de monges franciscanes ubicades a la mateixa plaça.

El pujar, i abans de validar el bitllet, no sé perquè, em fixo amb les mans del conductor. Mans morenes, dits llargs i ungles ben tallades.

Em va semblar descobrir que, després dels ulls, les mans són els membres més significatius i expressius del cos humà.

Les nostres empremtes digitals, que es diferencien substancialment de totes les de milers de milions de persones, ens identifiquen; i en una declaració notarial o judicial jurada, la signatura amb el dit gros de la mà té més valor que mil paraules; és decisiva.

Qui podria descriure totes les idees i els sentiments, tots els gestos, conductes i activitats que revelen les mans?

Donar-se la mà, allargar la mà, a mans plenes, en bones mans, són expressions que indiquen la bondat i la confiança de la persona. Inversament: a mà armada, arribar a les mans, anar-se'n de la mà, les mans foradades, tenir les mans brutes, denoten actituds ambigües, desordenades i fins i tot hostils.

Piquem de mans en les alegries, i ens tapem els ulls amb les mans en les tristeses pròpies i alienes. Fins i tot adreçar-se a Déu se sol fer amb les mans juntes o aixecant les mans al cel.

Concretament en el món de l'art – en la pintura i en l'escultura-, quan es vol reproduir el cos humà, les mans hi tenen un lloc fonamental. Segons els millors artistes, les mans són els membres més difícils de dibuixar, per la seva complexitat anatòmica i per mil formes que poden adoptar.

També en el món de la música les mans són imprescindibles. ¿Pot haver-hi una assegurança per les mans d'un pianista o d'un dibuixant de primera fila? Qui pot avaluar les mans d'un metge cirurgià o d'una infermera? Què valen les mans del qui rep una almoina i del qui la fa?

Sortosa la mà que beneeix i no maleeix. Beneir ve del llatí *benedicere*, dir bé. I dir bé d'una persona és ajudar-la a viure. Beneïdes les mans arrugades, nuoses, cansades de tant obrir-les i tancar-les. Feliç el qui fins a l'hora de la mort ha tingut les mans plenes de tendresa, d'escalf i de generositat, perquè caurà en bones mans, en les mans de Déu.

Fr. Francesc Costa i Planagumà. ofm

EN EL AÑO DE LA ORACIÓN: ¿CÓMO ORAR?

Dijeron los discípulos a Jesús, el Señor: *“Maestro, enséñanos a orar”*. Y Jesús les enseñó el Padrenuestro (Mt 6,7-15). Tres veces lo decimos comunitariamente, en Laudes, en Misa y en Vísperas. Probemos a decirlo con la Santa Virgen, meditándolo en el corazón. El Padrenuestro es una oración vocal. Se recita, pero también se medita y se contempla. Podemos quedarnos con alguna petición a modo de jaculatoria para todo el día y verán lo que sucede.

Aprendemos de san Francisco una forma de orar contemplativa que consiste en repetir una frase evangélica, o una aspiración durante largo tiempo. Poco a poco se va interiorizando, de oración vocal pasa a ser meditación y, de meditación, al fin sumerge en la contemplación. Las *“Alabanzas al Dios Altísimo”* son preciosas para entrar en este camino medieval de oración: *“Tú eres Santo, Señor Dios único y haces maravillas”, “Tú eres Humildad”. “Tú eres paciencia”. “Tú eres seguridad”. “Tú eres toda nuestra riqueza a satisfacción”...*

Es fácil comenzar, hecha la Señal de la Cruz y en un lugar que ayude a guardar el recogimiento. La jaculatoria o aspiración nos va llevando a la meditación y, cuando lo hallado toca el afecto nos conmueve, nos levanta hacia la admiración o el asombro, y poco a poco entramos en la contemplación. No es difícil, solo es cosa de probar. Por algo será que la madre santa Clara llamaba a estas aspiraciones “saetas”, algo así como flechas, o dardos.

En tiempo de silencio de Dios es importante pedir: *“Venga a nosotros tu Reino”*. La Presencia divina entre nosotros por la fe, la esperanza, el amor entrañable, y una gratitud inmensa. Reino de paz y justicia, de vida y verdad.

Un día yo repetía: *“Hágase tu voluntad así en la tierra como en el cielo”*. Meditaba en el corazón el alcance de esas palabras: hacemos tantas cosas en la tierra..., ¿qué quiere el Padre que hagamos en la tierra *como en el cielo*? Entendí que en el cielo: se goza de la Presencia divina, se recibe y se da su amor.

El Padrenuestro nos enseña lo que debemos pedir. Primero el Reino. Luego nos enseña a pedir siempre en plural: danos, perdónanos, no nos dejes caer, líbranos del mal. Somos comunidad, somos Iglesia.

Se ora escuchando la Palabra de Dios como María de Betania: *“sentada a los pies de Jesús escuchaba su Palabra”* y dijo Jesús: *“Hay necesidad de pocas cosas, o mejor de una sola. María ha elegido la parte buena que no le será quitada”* (Lc 10,38-42). Y se ora guardando la Palabra en el corazón como la Santa Virgen que *“guardaba y meditando todo en el corazón”*.

¿Cómo se ora? Con oración vocal y jaculatorias. Escuchando, proclamando, guardando la Palabra, y meditándola en el corazón, cantando, danzando para el Señor.

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

18 i 19 de maig. Convivència Fraternal a Castell d'Aro, amb els germans de la Fraternitat de Granollers.

Aquest ha estat el tercer any seguit que els germans de l'**OFS de Granollers** organitzem un cap de setmana de convivència fraternal per a la nostra Fraternitat, al "Centre d'espiritualitat Mariàpolis Loreto" de Castell d'Aro. Una vegada apuntats tots els germans de Granollers que hi volen anar, hem ofert a les fraternitats amb les que estem més relacionats la possibilitat d'afegir-se, tenint sempre present la limitació d'aforament del centre. Enguany, a més dels de Granollers, han participat germans de les **fraternitats de Pompeia, Lleida, Igualada, Sabadell i Badalona i fra Antonio Royo, el nostre assistent.**

• DISSABTE 18 DE MAIG.

Puntualment a les 10 del matí els germans ens hem anat retrobant a la recepció, on ens han acollit el Lluís Sendra i la Marta i ens han ofert un cafè i unes pastes de benvinguda.

Una vegada descarregats els fatos a les nostres cambres i ja tothom a la sala polivalent, ha començat el que han estat les jornades de convivència, amb aquests actes i activitats:

- Salutació als germans, de **Javier Conejo** i de **Josep Serra**, ministres de la Fraternitat de Granollers i de la Zona de Catalunya, respectivament.
- Salutació al germans de l'assistent de la nostra fraternitat, **fra Antonio Royo**, tot adreçant-nos unes breus paraules al voltant dels "Estigmes de Sant Francesc", les nostres ferides i les ferides dels germans.
- Entrega a la germana **Sussi Curniellas** per part del germà **Josep Serra**, en representació de la junta regional de Catalunya, d'un diploma de reconeixement per la seva fidelitat i dedicació a l'Orde Franciscà Secular. També se li ha entregat un altre a la nostra germana **Terencia Vallejo** que, a l'estar absent, el recull el ministre de la fraternitat de Granollers i li serà entregat a la propera trobada fraternal.
- Ponència de la vida d'un sant o beat de l'OFS, a càrrec de la germana **Alexandra Gómez** (tresorera de la fraternitat de

Granollers); la del **beat Antoni Chevrier**, fundador de les Germanes del Prado i de l'Associació de Sacerdots del Prado.

- Pregària centrada en l'Esperit Sant i la Pentecosta, preparada pel germans **Fernando Llanillo** (mestre de formació de la fraternitat de Granollers) i **Lluís Salas**.
- Visualització del vídeo de la ponència de **fra Carlos Gil**, de l'OFM Caputxins, al voltant de **La Vulnerabilitat**.
- Sagrament de la Eucaristia, celebrat per **fra Antonio Royo**.
- Puntuals a les dues, hem anat al menjador on, beneïda la taula per fra Antonio, hem gaudit d'un exquisit dinar, preparat pel matrimoni del Lluís i la Marta i d'altres col·laboradors. Ha estat una estona força distesa i agradable.

- Preparat pel germà **Fernando Llanillo** (mestre de formació de la fraternitat de Granollers): **Taller format per petits grups heterogenis a fi de presentar l'Orde Franciscà Secular**, tot definint el que és a dia d'avui l'OFS, com ens agradaria que ens coneixes la gent, com ens podem donar a conèixer, quins reptes ens demana la societat i que hi podem oferir, el present i futur de les nostres fraternitats, i que hi trobem a faltar a la nostra.
- Posada en comú del taller, on dos representants de cada grup han expressat les conclusions.
- **Un joc interactiu**, molt atractiu, amè, distret i divertit, dissenyat per la **Teresa Jofre i Javier Conejo**, al voltant de la **cultura franciscana**. Ha calgut emprar els nostres mòbils i hem jugat bàsicament en grups de dos germans.
- Pregaria i reflexió a càrrec de la germana **Carmen Aravena** i de la germana **María Antonia**, de la Fraternitat de Sabadell.
- **Javier Conejo**, en representació de la fraternidad de Granollers, fa entrega al germà **Josep Maria García-Picola** d'un diploma de reconeixement per la seva fidelitat i dedicació a l'Orde, als seus 25 anys de professió (tot i que un any més tard).
- Després d'un dia força intens, hem passat al menjador a sopar i, a l'acabar, hem acomiadat uns quants germans que per motius personals no poden romandre més estona.
- Xino-xano fins la sala polivalent, per esbargir-nos amb la màgia franciscana del germà Javi i amb una distesa vetllada.

• DIUMENGE 19 DE MAIG.

A dos quarts de 9 del matí, ens hem apropat a la sala polivalent per a fer una pregària preparada pels germans de la Fraternitat de Lleida, **Josep Serra i Adelaida**,

Hi havia gana i hem baixat al menjador per esmorzar un desdèjuni d'autoservei, de menjar salat i dolç.

Al voltant de dos quarts de deu, amb els cotxes ens hem apropat fins a **Peratallada**, on de manera relaxada hem passejat i visitat el poble, tot passant per la plaça de les Voltes, el Castell, varies de les seves Torres: la de l'Homenatge, la de les Hores, la Torre Oest i la Circular, la plaça de l'Oli, el portal de la Verge, el carrer Major i altres indrets.

Sense pressa hem tornat a Castell d'Aro on, abans de dinar, **fra Antonio** ha celebrat el sagrament de la Eucaristia, avui Diumenge de Pentecosta.

L'amic **Lluís Sendra** ha tingut la bona pensada de servir-nos el dinar dins el tendal del jardí, a l'ombra, on de manera molt distesa i amb el caliu dels germans, hem gaudit d'un molt bon dinar.

I l'hora dels adeus, donant gràcies a l'Esperit Sant pel do dels germans. Tant de bo que ho puguem tornar a fer l'any que ve.

AGRAIMENTS.

Volem agrair a tots els germans i germanes encarregats d'organitzar l'esdeveniment, el seu esforç, la seva tasca, la seva imaginació i el seu temps, per a regalar-ho als germans. Sabem que la preparació de la tasca d'unes germanes ha durat mesos.

També volem agrair la presència i dedicació de fra Antonio, justament un diumenge força complicat pels diversos actes que s'han fet al convent de Granollers.

I finalment donar-vos les gràcies a tots els germans, de la vostra participació. El Senyor ens dona germans. Pau i Bé i que Déu us beneeixi.

Lluís Salas Grau, OFS

EL GRAN REGAL DE LA PENTECOSTA

En la festa de la Pentecosta, que acabem de celebrar, 50 dies després de la Pasqua de la Resurrecció del Senyor, agraïm profundament al Bon Déu els dons que ens regala a través d'aquesta manifestació del seu Esperit.

Cadascun d'aquests dons es manifesta en nosaltres, els cristians, i, d'una manera molt més clara i evident, en molts sants, com per exemple:

Do de la Saviesa, a sant Agustí. L'Esperit Sant permet veure cada situació sota la mirada de Déu. Gràcies al do de la saviesa, l'home pot reconèixer la presència de Déu en la seva vida, així com els seus errors i els seus pecats.

Després de la seva conversió, que tingué lloc com a conseqüència de les perseverants pregàries a Déu, per part de la seva mare, l'Agustí adquireix una nova mirada interior, renovada per la fe. Fet que podem veure a través de diverses obres seves, i d'una manera molt especial en el seu llibre de "Les Confessions".

Do de la Intel·ligència, a sant Pau. Aquest do ens permet comprendre els misteris de Déu i de les Sagrades Escripures amb una comprensió divina. Sant Pau va ser un dels primers apòstols que va anunciar l'Evangelí de Jesucrist. Després de la seva conversió, va començar a veure i a copsar la profunditat de les paraules i de la vida de Crist, cosa que li va permetre evangelitzar gran quantitat de pagans.

Do de Consell, a sant Joan Maria Vianney. El do de consell ajuda a discernir i a comprendre la justa manera de comportar-nos, de parlar i de descobrir el camí que hem de seguir. El sant sacerdot i terciari franciscà d'Ars (França) va rebre aquest do d'una forma molt particular. Aconsellava a mil·lers de fidels que hi anaven des de qualsevol lloc de França. Durant 30 anys, es va passar més de 20 hores diàries al confessorari. Avui en dia és el patró dels sacerdots.

Do de la Força, Aquí podríem parlar de qualsevol màrtir de la fe, que va entregar la seva vida per amor a Déu.

L'Esperit Sant dona la força i el coratge per donar testimoni i perseverança en les proves. "Tot ho puc en Aquell que em dona la força", diu sant Pau. Tots aquests màrtirs varen rebre i segueixen rebent (recordem aquells 20 homes que varen ser assassinats per "l'Hissis" en aquella platja, no fa gaire temps) de Déu el do de la força que els ha permès, i els permet restar fidels a Jesucrist fins la mort.

Do de la Ciència, com sant Albert el Gran, l'Esperit Sant permet meravellar-se davant la creació i veure a Déu a través d'ella. Sant Albert el Gran, dominic Alemany del segle XIII va rebre, d'una manera molt particular, aquest do. Te escrita una gran obra científica, sobretot de ciències naturals, reconeixent la mà de Déu en tota la creació. És considerat el sant patró dels savis i dels científics.

Do de la Pietat, amb aquest gran do assenyalat a sant Francesc d'Assís. Aquest do inspira un gran desig de pregària i de relació íntima amb Déu. S'ha dit i es diu que sant Francesc només parlava de Déu o amb Déu. Està considerat "un altre Crist", que es va deixar transformar totalment per aquesta relació tan estreta i personal amb Nostre Senyor.

Va ser el primer sant que va rebre els estigmes, fet del qual, enguany celebren els 800 anys, i que estan considerats com un signe d'una unió molt profunda amb Déu.

Temor de Déu, Aquest do no vol pas dir que haguem de tenir por de Déu, sinó por d'ofendre'l, i tenir un profund desig d'observar els seus manaments. Sant Vicenç Ferrer, sacerdot dominic espanyol del segle XIV, va recórrer nombrosos països evangelitzant i ensenyant aquest sant temor de Déu, i com ell molts altres sants varen fer el mateix.

Seria molt important i molt convenient que ens paréssim cada dia, durant una estoneta, a pensar, a meditar, després d'haver demanat llum al Bon Déu, quins son els dons que, d'una manera més evident, amb més força hem rebut, per poder, sota la mirada de Nostre Senyor, posar en pràctica per millor poder ajudar als altres, per major glòria de Déu.

Balbina Birba, ofs

EL CAMÍ DE KENOSIS

Ser important, ser el més gran i ser el millor és un desig bàsic dels humans. De fet, l'evolució origina i se sosté en aquest desig de ser el gran. La història humana ens mostra que aquest desig pot prendre dues direccions diferents: la correcta o la incorrecta. Adam i Eva també volien ser grans (Cf. Gen 3,5). Tanmateix el camí que van prendre va ser incorrecte. Al contrari, Maria va prendre el camí correcte (Lc 1, 38). Adam i Eva van prendre el camí d'egoisme, mentre Maria va prendre el camí de Kenosis. L'egoisme ens condueix presumir en les nostres habilitats i mirar els altres sobre les espatlles. Però Kenosis ens condueix presumir en Déu i estimar millor els nostres germans.

Sant Francesc volia ser un guerrer, viatjant el camí d'egoisme que va acabar en misèria i buidor existencial. Tanmateix, el Senyor li va mostrar el camí de Kenosis. Com un home que havia viatjat els dos camins, sant Francesc entén bé el desig de ser el gran i ensenya el bon camí de presumir als seus germans a la seva admonició (Cf. 5).

És una paradoxa que un home humil com sant Francesc ens ensenyi a presumir. Ell va comprendre que el desig de ser gran no es pot passar per alt. Per això ell no ens ensenya a no presumir, sinó que ens pregunta: “¿En què pots gloriar?” (Adm. 5, 4). Hi ha dos nivells de gloriar en Déu: 1) Ser conscient i 2) Ser humil.

- 1) Ser Conscient: Sant Francesc ens ensenya que estem creats a la imatge i la semblança de Déu (Gen 1, 26). Tanmateix, existeix el perill de perdre aquesta grandesa i podem ajupir al nivell dels diables. “Fins i tot els diables no van crucificar Jesús, però amb ells els humans ho van fer”. Per això, el nostre pare seràfic ens aconsella d'estar conscient de dos possibilitats/factors: “el nostre estat meravellós” i “la pitjor caiguda possible” (Cf. Adm 5, 1). Aquest primer pas de ser conscient ens ajuda a entrar el segon nivell.
- 2) Ser humil: humilitat és la manera d'executar el que hem après sent conscient. Sant Francesc enumera totes les maneres possibles d'assolir la grandesa (1 Cor 12, 28 & 13, 2). Tanmateix ens recorda que tot pertany a la misericòrdia de Déu i no als nostres mèrits. Jesús mateix diu, “Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però qui la perdi per mi,

la trobarà” (Mt 16, 25). La humilitat ens dona la disposició d’oferir sí mateix a la creu (Cf. Adm 5, 2; Lc 14, 27).

El nostre pare seràfic és l’exemple perfecte de presumir de la manera correcta. Ho explica molt bé quan parla de l’alegria perfecta. Diu que l’alegria perfecta no ve dels assoliments dels frares menors, sinó de buidar-se davant els seus germans. Com fills de sant Francesc, que no presumim en les nostres pròpies habilitats, sinó en la misericòrdia de Déu. Al Magnificat, Maria canta, “La meua ànima magnifica el Senyor perquè Ell ha mirat la petitesa de la seva serventa” (Lc 1, 46 -48). “Si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor” (1Cor 1, 31).

Fra Arun de Madurai, ofmcap

TORNAR AMOR PER AMOR

Aquest any celebrem els 350 anys de la primera revelació de Jesús a santa Margarida Maria d'Alacoque en el jardí del convent de la Visitació, a Paray le Monial, el 16 de juny de l'any 1675.

En les seves memòries, escrites per obediència del seu director espiritual, sant Claude La Colombière, ens diu:

"Una vegada, estant exposat el Santíssim Sagrament, es va presentar Jesucrist resplendent de glòria, amb les seves cinc llagues que es presentaven com uns sols, sortint flamarades d'arreu de la seva Sagrada Humanitat, però sobretot del seu adorable pit que, semblava un forn encès. Havent-se obert, em va descobrir el seu amabilíssim i amant Cor, que era el viu brollador de les flames. Llavors va ser quan em va descobrir les inexplicables marors del seu pur amor amb què havia amarat fins a l'excés els homes, rebent només d'ells ingrituds i desconeixement".

El Sagrat Cor de Jesús és present a la vida de grans sants, i Sant Francesc no és l'excepció, a la història de la seva vida es relata que va rebre del Crucifix de Sant Damià la petició de restaurar la casa de Déu; després el text continua: «Des d'aquella hora el seu cor va ser ferit i es va fondre en la memòria de la Passió del Senyor.»

La Passió del Cor de Jesús en el sentit profund va commoure el cor de Francesc, fins a l'extrem. Al punt que va rebre l'extraordinària gràcia dels estigmes, les ferides de Jesús, al Mont Alvernia l'any 1224. Jesús mateix li va revelar a santa Margarida que era així el 4 d'octubre de 1686 se li va aparèixer en companyia del Sant i li proposa com exemple i guia d'una veritable devoció al Seu Sagrat Cor, afirmant que era el Sant mes amant del seu Cor.

D'acord amb l'espiritualitat del seu fundador, els franciscans tenim una gran devoció a les cinc ferides de Crist, especialment a la ferida del seu costat, on hi ha el seu cor.

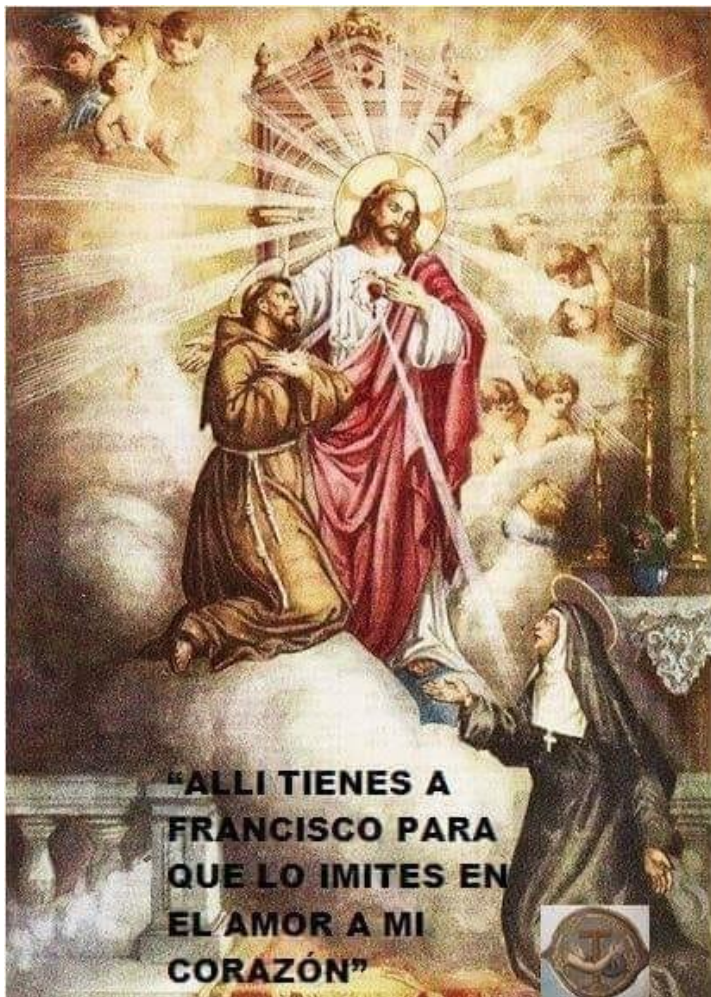
En sant Bonaventura (1217-1274) la seva devoció profunda de la Passió de Jesús, es fa present en el seu «Vitis Mystica» diu: «El Cor del nostre Senyor

va ser traspasat per una llança perquè per la ferida visible vegem la invisible ferida d'amor. La ferida exterior del Cor mostra la ferida d'amor de la seva ànima.»

El Cor de Jesús està exposat, a l'abast de nosaltres, deixant-se trobar cada dia a la Santa Eucaristia. Siguem l'exemple d'aquests grans sants i fem passos cap a l'Adoració i Reparació del Sagrat Cor de Jesús, per trobar-nos en una abraçada d'infinita Misericòrdia Divina.

“Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio”.

Lluís Viñas, ofs

¡JUSTICIA SEÑOR! SIEMPRE Y CUANDO... YO SEA EL JUEZ...

¡Ah! Que bella es la naturaleza y los animalitos. Debo mi reflexión a Xavier, un buen amigo, el cual su familia descende de la Alcarria. El alcalde del pueblo de su familia es un buen amigo de infancia. Compartieron juntos muchos veranos. Aún se encuentran. Pues sí, Xavier me hizo tomar conciencia de algunas cosillas y me mantenía al corriente de las preocupaciones del alcalde del pueblo de sus mayores. Me ayuda mucho mi origen aldeano y rural, así como mi contacto permanente con mis orígenes y el roce con gente del terruño que vive de su trabajo agrario y de la ganadería.

Estaba con mi buen hermano Antonio, un franciscano seglar con quien además tengo el honor y el orgullo de trabajar, tomándome una cerveza en la calle Santa Engracia de Madrid, cercano el lugar a la casa de acogida que tienen las Franciscanas de la Madre del Divino Pastor. Familiarmente llamamos al lugar “la casa de la tía María”.

¿Como imbricar la cerveza con el pueblo de la Alcarria? Muy sencillo. En el pueblo de la Alcarria viven de la agricultura y los sembrados y cultivos son víctimas y por tanto arrasados por la fauna mayor. Cercano a mi lugar de origen se yergue el Pirineo. Se trata de intentar repoblar tan maravilloso hábitat con el oso pardo. Ni que decir tiene que el pastoreo se resiente de ello gracias a las mortales agresiones de los osos al ganado. Dicho sea de paso, agricultores, pastores y ganaderos son los que mantienen esos lugares con su vida y trabajo. Con su presencia in situ. Los jabalíes, animal más intocable que una vestal, están acabando con los maizales allá por las tierras del Segre y del Cinca. No hablemos de la proliferación de conejos. Una auténtica alimaña para los frutales.

Se intentan tomar medidas. Lógicamente, el pan de los lugareños depende de lo que depende. No faltan las lluvias, que digo lluvias, los diluvios universales que caen sobre la gente de esos lares siendo tratados de todo, incluso alguno en algún escrito en la red les llama a los lugareños asesinos por el mero hecho de luchar por su pan y defenderlo.

La gente de la gran urbe se está empezando a acostumbrar a que los lugares más recónditos sean el jardín de su casa sin pensar que allí hay gente que hace muchísimos años que está, fiel, no a su tierra, yo diría, más bien, que fiel a la tierra. Y cuando van los ajemos al sitio quieren tenerlo todo a su rica disposición y capricho. Los mismos que piden acciones contundentes contra los jabalíes cuando entran en sus urbes.

Me explico con la cerveza de la calle Santa Engracia de Madrid. Vecina a nuestra mesa, en la que nos ubicábamos Antonio y un servidor, había un trío de especialistas pontificando sobre la fauna mayor, la silvestre. Se les podía oír, ni mucho menos espiábamos su conversación puesto que era en un tono totalmente perceptible. El machaque y despelleje de la pobre gente rural a mí me iba indignando. Por la terraza en la que estábamos sitios revoloteaban tórtolas y palomas intentado acercarse a las mesas para poder comer algún pellizco de alguna cosa. Lo hacían con todo descaro. Cada vez que una paloma o una tórtola se acercaba a la mesas del susodicho trío, incluso posándose en ésta, el animalito era rechazado con muy pocas contemplaciones entre gritos, gestos vehementes y con especial contundencia. No me pude callar. Se lo dije. Les dije algo así como que era muy fácil gritar contra aquellos que defendían su pan y su vida, pero ellos, al sentirse molestos por la fauna urbana respondían del modo que lo hicieron tratando a los animales de mala manera. Resulta que no era lo mismo un muflón, un rebeco, un ciervo que una paloma. Que era muy diferente. Yo seguí. No, no es diferente. Lo que ocurre es que estos animales os molestan como os dan miedo los jabalíes por las calles de las ciudades y entonces sí, entonces hay que actuar contra ellos porque os fastidian a vosotros. Pero claro, los pueblerinos son unos catetos a los que hay que reeducar según vuestros sabios criterios a vuestra conveniencia. Resulta que os importa un pito su vida porque la vuestra ya está salvada por la sacrosanta urbe en la que vivís.

Me dejaron por cateto, título que asumí con total dignidad y orgullo porque resulta que soy aldeano y del campo he comido yo, mis padres, mis abuelos, mis bisabuelos y así nos iríamos remontando hasta los lindes de Adán.

Pensad lo que queráis. Lo mismo me da que... me da lo mismo.

Ahora resulta que se dejan animales sueltos para que limpien el sotobosque. ¿Vosotros os creéis que esas bestias irán a comer debajo de los árboles teniendo sembrados de gramíneas alrededor? Puede ser que el género humano esté rayando la tontura, los rebecos, los ciervos y los muflones no. Y el oso pardo tampoco.

Y firmo esto como franciscano que soy, del amor que siento por la naturaleza, por la belleza de la Creación y por muchísimas cosas más que los que me conocéis ya sabéis, pero no estoy seguro de que Francisco aceptara al género animal como solución a nuestras carencias humanas por mucho que lo aceptara como hermano.

Fr. Joaquín Recasens, un franciscano aragonés que está en la Mancha.

AGENDA

1 juny, Ordenació presbiteral, de Fra Òscar Bernaus Griñó, ofmcap., rebrà l'ordenació de prevere de mans de Fra Octavi Vilà i Mayo, O. Cist, Bisbe de Girona, 1 juny de 2024 a les 11h. Al Convent de la Visitació, Carrer Santa Maria, 7 de Arenys de Mar.

2 juny, 1er diumenge. **Santíssim Cos i Sang de Crist**. Sant Fèlix de Nicòsia, religiós, del I orde.

7 juny, Sagrat Cor de Jesús.

8 juny, Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria, Beat Nicolau de Gèsturi, religiós del I Orde.

9 juny, segon diumenge. Diumenge X durant l'any

11 juny, Pregària Interfranciscana. Eucaristia de cloenda, Presideix OFM.cap i Franciscanes Missioneres de la IC. A les 19h. A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

13 juny, Sant Antoni de Pàdua, prevere doctor de l'església del I orde.

16 juny, Diumenge XI durant l'any. Romiatge a Montserrat de l'ofs.

20 juny, Literatura, Art i Cristianisme, 20 h. Conferència "El Francesc d'Assís de Chesterton" per Sílvia Coll-Vinent, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

21 juny, XXXII Jornades d'Estudis Franciscans, 10h. A la Facultat de Teologia , Carrer Diputació 231, Barcelona

23 juny, 4 art. diumenge. Diumenge XII durant l'any.

24 juny, Naixement de Sant Baptista.

29 juny, Sant Pere i Pau, apòstols.

30 juny, 5 er. diumenge, Diumenge XII durant l'any.

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona
Tel. 635612431- ofscatalunya@outlook.es